

Οι ιερείς των νοσοκομείων μας

Ορθοδοξία / Ποιμαντική Διακονία στον Χώρο της Υγείας

Μητροπολίτης Μάνης Χρυσόστομος

Οφείλουμε να γράψουμε για τους ιερείς όλων των νοσηλευτικών ιδρυμάτων της πατρίδος μας και να τους επαινέσουμε. Και τούτο, καθ' ότι οι κληρικοί μας αυτοί, επιτελούν ένα σπουδαιότατο έργο, μεγάλης ποιμαντικής αξίας.

Είναι γεγονός ότι βρίσκονται ημέρα - νύκτα κοντά στο κρεβάτι του πόνου, κοντά στον άρρωστο συνάνθρωπό μας, κοντά στους συγγενείς του. Είναι κοντά τους την ώρα του θανάτου και ακόμη και μετά απ' αυτόν, διαβάζοντας το «Τρισάγιο». Μα πρωτίστως αναλαμβάνουν εκτός από την παρηγορητική συμπαράσταση και το βάρος της πνευματικής ανακούφισης με το ιερό Μυστήριο της Μετανοίας και Εξομολόγησης. Πιο πολύ, φέρουν το Άγιο Ποτήριο με το Τίμιο και Πανάγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού και μεταλαμβάνουν τους ασθενείς και μεταδίδουν την ευλογία και χάρι του Κυρίου. Ύψιστο και ιερότατο το καθήκον τους.

Οι ιερείς μας αυτοί, σ' όποιο νοσοκομείο και αν υπηρετούν, είναι αληθινοί «διάκονοι Χριστού». Χωρίς εξωτερική αίγλη, χωρίς επιδίωξη δημοσιότητας και απονομές βραβείων, χωρίς εγωισμούς αλλά με ταπεινόν ήθος, με φρόνημα αγωνιστικότητας, με πολλή υπομονή και πλατειά αγάπη ιερουργούν το «Ευαγγέλιο του Θεού», καθίστανται οι «καλοί Σαμαρείτες», οι ποιμένες της Εκκλησίας, η μαρτυρία και παρουσία Ιησού Χριστού στους δύσκολους χώρους, τους θαλάμους των ασθενών, ανεβοκατεβαίνοντας τους ορόφους του Νοσοκομείου. Αλλ' ακόμη στέκονται ως συμπαραστάτες στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό με πολλή διάκριση και αυτεπίγνωση. Έπειτα, πόσο σημαντικό είναι το γεγονός ότι στην προσευχή τους ισχύουν εν πρώτοις τα λόγια του Αποστόλου των Εθνών Παύλου εκείνα τα ανεπανάληπτα: «Είτε πάσχει εν μέλος, συμπάσχει πάντα τα μέλη» (Α' Κορ. ιβ', 26) και το περιεχόμενο των δεήσεών τους είτε στην Προσκομιδή, είτε στη Θεία Λειτουργία, είτε στους Παρακλητικούς Κανόνες στην Υπεραγία Θεοτόκο και στους αγίους, είτε στην ατομική προσευχή τους είναι σε καθημερινή βάση γεμάτο από τα αιτήματα του πόνου, της αγωνίας, της φιλαδελφείας, της υπομονής.

Ειδικότερα, οι ιερείς μας στα νοσοκομεία επειδή βλέπουν καθημερινώς περιστατικά, επειδή αφουγκράζονται τον ανθρώπινο πόνο είναι πλούσιοι σε αισθήματα αγάπης, συμπόνιας και συμπάραστασης. Υπάρχουν ιερείς των νοσοκομείων που πραγματικά «κλαίουν μετά κλαιόντων» στην αρρώστεια και

«χαίρουν μετά χαιρόντων» στην επιτυχία της εγχείρησης και στην αποθεραπεία. Έτσι, εξηγείται το γεγονός ότι ο κάθε ιερέας στο νοσοκομείο αποτελεί πηγή ψυχικής γαλήνης και χειραγωγή προς την ειρήνη και την χαρά του Θεού. Είναι ένας άγγελος παρηγορίας! Και τέτοιοι άγγελοι πρέπει να υπάρχουν και να ενισχύονται ποικιλοτρόπως από Εκκλησία και Πολιτεία.

Άλλοι είναι μεγάλοι στην ηλικία, άλλοι νεότεροι, άλλοι με την δική τους θέληση ζήτησαν να υπηρετήσουν σε νοσοκομείο και άλλοι συμπληρώνουν σχεδόν πενήντα έτη υπηρεσίας. Όλοι τους έχουν, κατά γενικό κανόνα, επίγνωση της θέσης τους και της ευθύνης τους και πραγματικά εξακολουθούν να είναι λύχνοι πίστεως που φωτίζουν και συνάμα αποτελούν καύχημα της Εκκλησίας.

Αξίζει να παραθέσουμε δύο μόνον «ντοκουμέντα» από την υπηρεσία των εφημερίων μας στα νοσηλευτικά ιδρύματα: Το πρώτο αναφέρεται στον επί εξήκοντα και πλέον έτη εφημέριο του μεγάλου Νοσοκομείου Άγιος Σάββας (το Αντικαρκινικό Νοσηλευτικό Ίδρυμα Αθηνών), αρχιμανδρίτη π. Νεκτάριο Μηλιώνη. Ο ευλαβέστατος π. Νεκτάριος σε συνέντευξη του προ ετών (βλ. περιοδ. «Τόλμη» της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Μάιος 2001, σελ. 85 επ.) είχε ειπεί: «Οι ασθενείς πάντοτε θέλουν τον Ιερέα κοντά τους. Οι ασθενείς σκέπτονται διαφορετικά από τους υγιείς. Αυτοί γνωρίζουν ότι οι ιατροί, παρά τας φιλοτίμους προσπάθειάς των, ολίγα δύνανται να τους προσφέρουν εις την ίασιν και θεραπείαν τους. Έτσι στηρίζουν τας ελπίδας των διά την ίασιν εις τον Θεόν. Ο ιερεύς με την μόρφωσιν, αλλά και την πολυετή εμπειρίαν του, γνωρίζει καλώς πως πρέπει να πλησιάση τον

ασθενή, και τι να συζητήσει μαζί του. Μεταξύ του Ιερέως και του Ασθενούς δημιουργείται η σχέση Πατρός – τέκνου με μεγάλη εμπιστοσύνη, που σπάνια παρατηρείται εις άλλας περιπτώσεις της ζωής. Είναι το μεγαλείον του μυστηρίου της ιερωσύνης. Οι ασθενείς και τα παιδιά έχουν μεγάλη διαίσθησιν και αντιλαμβάνονται εκείνους που τους πλησιάζουν, αν πράγματι τους αγαπούν και ενδιαφέρονται δι' αυτούς. Ο ιεραπόστολος Εφημέριος αγαπά τους ασθενείς και συμπάσχει μαζί τους. Οι ασθενείς τότε εμπιστεύονται όλα τα προβλήματα της ατομικής και οικογενειακής ζωής τους. Με χαρά δέχονται τα παρήγορα λόγια του ιερέως. Η ελπίς της ίασεως αναπτρώνεται και τους φέρει ανακούφισιν. Είναι όμως και στιγμαί που ο ιερεύς πρέπει να σιωπά, να κάθεται κοντά εις τον ασθενή και να συμπάσχει μαζί του. Η στάσις αυτή τον παρηγορεί περισσότερο. Η παρουσία του υπενθυμίζει εις τον ασθενή τον Ουράνιον Ιατρόν των ψυχών και των σωμάτων, τον Κύριον, ο Οποίος «ιάτο πάντα».

Και συνεχίζει ο ακαταπόνητος ιερεύς του Νοσοκομείου, ο π. Νεκτάριος: «Η ψυχολογική κατάστασις του ασθενούς και το ηθικόν του κατά την είσοδον εις το Νοσοκομείον είναι χαμηλόν και απογοητευτικόν. Η απογοήτευσις, η οποία προκαλείται από την νόσον με τους οδυνηρούς πόνους, ο υπέρμετρος φόβος προ της εγχειρήσεως και η προκύπτουσα ψυχική κάμψις συντελούν εις την επιδείνωσιν της υγείας. Εις την κατάστασιν αυτήν, εκείνος που δύναται διά της χάριτος του Θεού να τους βοηθήση είναι ο ιερεύς. Ο Εφημέριος επαναφέρει διά της θ. Χάριτος την γαλήνην και την ειρήνην εις την ταραγμένην ψυχήν του ανθρώπου».

Το δεύτερο «ντοκουμέντο» είναι αυτό που γράφει, πολύ χαρακτηριστικά, ο π. Συμεών Αναστασιάδης της Ι. Μητροπόλεως Ν. Κρήνης και Καλαμαριάς, ο οποίος υπηρετεί σε Νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης: «Με ειδοποίησαν να πάω να κοινωνήσω έναν ασθενή στο τάδε δωμάτιο με το τάδε όνομα. Όταν πήγα, αντίκρυσά ένα αδύνατο και πολύ ταλαιπωρημένο παλικάρι. Τα χείλη του, η γλώσσα του και γενικώς όλη η στοματική του κοιλότητα ήταν γεμάτη πληγές. Στενοχωρήθηκα μέσα μου, ήταν νέος άνθρωπος, δεν ήθελα να τον ρωτήσω από τι πάσχει, να μην τον φέρω σε δύσκολη θέση. Κατάλαβα ότι είναι κάτι σοβαρό. Ρώτησα το βαπτιστικό του όνομα και του είπα να κάνει το σημείο του Σταυρού πριν κοινωνήσει. Στο σύντομο διάλογο που είχαμε, μου είπε: «Πατέρα, αν γίνεται να με κοινωνήσετε με κουταλάκι μιάς χρήσεως». Πάγωσα, στενοχωρήθηκα, του εξήγησα ότι δεν πρέπει να φοβάται διότι μεταλαμβάνει τον ίδιο τον Χριστό, το Σώμα Του και το Αίμα Του και δεν πρόκειται να κολλήσει κάτι. Μου απαντά: «Εγώ πατέρα το λέω για σας, γιατί το νόσημά μου είναι σοβαρό και μεταδοτικό». Τον ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον του. Ήταν ένας ευγενέστατος νέος αλλά σε πολύ άσχημη κατάσταση. Του επανέλαβα την διδασκαλία της Εκκλησίας μας και του είπα ότι εγώ δεν έχω ενδοιασμούς και ότι δεν κινδυνεύω από το νόσημά του. Τότε εκείνος έκανε τον Σταυρό του και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων, από το ίδιο Άγιο Ποτήριο και από την ίδια Αγία Λαβίδα κατέλυσά και εγώ ο ίδιος».

Καρποφόρος, λοιπόν, είναι η υπηρεσία των κληρικών μας στα νοσηλευτικά ιδρύματα. Μακάριος, ο ιερέυς «ω έλαχε τοιαύτη κλήσις άνωθεν», ο εκτελών το υψηλό και ευθυνοφόρο τούτο υπόργημα. Και αυτό το επιτελούν μόνον, όσοι έχουν πυρακτωμένη καρδιά από την αγάπη στο Χριστό και τον συνάνθρωπο. Γι' αυτό και η συμπαράστασή μας είναι αμέριστος.-

<https://bit.ly/3wNFVTN>